

твердження і переміщення». Тобто коли починається інвентаризація всі вже завчасно знають, яких об'єктів не вистачає і за що необхідно буде розрахуватися. В цьому, на наш погляд, і проявляється уся «непрозорість» інвентаризації.

Таким чином, для підвищення прозорості проведення інвентаризації на підприємстві можна ввести такі рекомендації:

Зобов'язати відділ бухгалтерії слідкувати за строками проведення та повнотою інвентаризації;

Бухгалтерська служба повинна стежити за своєчасним завершенням інвентаризацій і документальним оформленням їх результатів;

Всі виявлені розбіжності між попередніми записами та фактичним станом і наявністю майна обов'язково вносити на рахунки бухгалтерського обліку негайно.

Саме завдяки цим рекомендаціям у кожного підприємства є можливість отримувати від інвентаризації всі необхідні і найкорисніші результати.

ОСОБЛИВОСТІ НАРАХУВАННЯ АМОРТИЗАЦІЇ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ В УКРАЇНІ ТА НІМЕЧЧИНІ

Скворцов С.О.

Науковий керівник – Власова О.Є., канд. екон. наук, доцент

Визначення реального розміру амортизаційних відрахувань – сьогодні одна з найгостріших проблем в Україні. Положення стандарту бухгалтерського обліку №7 «Основні засоби» передбачає такі заходи, але поки що надто повільно втілюються. Саме тому набуває актуальності зарубіжний досвід з питань розрахунку амортизаційних відрахувань. Розглянемо методи розрахунку амортизації на прикладі Німеччини.

Значний внесок у розробку теоретичних і методологічних підходів до вирішення питань амортизації зробили відомі українські вчені О. Бородин, Ф. Бутинець, М.Василіук, Н. Виговська, С. Голов, Г.Кірейцев, Я. Крупка, Є. Мних, В. Орлова, Ю. Осадчий, М. Пушкар, П. Саблук, А. Фукс, П. Хомин, М. Чумаченко, В. Швець та ін. Однак проблеми нарахування амортизації основних засобів є предметом особливої уваги економічної науки, оскільки амортизація як економічна категорія, одночасно виступає як витрати виробництва та як джерело відтворення і, як наслідок, впливає на економічні показники діяльності підприємства. В нашій країні метод амортизації(прямолінійний, зменшення залишкової вартості, прискореного зменшення залишкової вартості, кумулятивний, виробничий) підприємство вибирає самостій-

но з урахуванням очікуваного способу отримання економічних вигод від його використання. У разі зміни очікуваного способу отримання економічних вигод від використання об'єкта основних засобів метод його амортизації переглядають.

Німеччина належить до країн, де держава з метою оподаткування використовує нормативні строки використання за окремими групами основних засобів, що відрізняється від практики нашої країни де використовуються норми амортизації (у відсотках до балансової вартості). Спираючись на таку практику, фірми та компанії Німеччини самостійно визначають розмір амортизаційних відрахувань. З цією метою розроблено спеціальну таблицю детальної класифікації основних засобів за їх призначенням (понад 150 найменувань) із встановленням нормативних строків експлуатації основного капіталу.

При цьому підприємство може дещо скоротити строк експлуатації об'єкта основних засобів за умови відповідного обґрунтування.

З метою оподаткування все майно підприємства поділяється на три основні групи: будівлі та споруди; рухоме майно (машини, засоби пересування, інструменти, обладнання, техніка; виробничі пристрої (наприклад, вантажно-розвантажувальні машини; вантажні ліфти; вентиляційні системи; видобувні установки); складові майна (наприклад, спеціальні пристрої у будівлях); нерухоме майно: нематеріальні активи (права й патенти, ліцензії; ноу-хау тощо); особливе нерухоме майно, яке не є будівлями та спорудами або окремими їхніми частинами (наприклад, загороди, під'їзні частини доріг). Такий поділ має принципове значення при встановленні строків експлуатації об'єктів, що, у свою чергу, впливає на розмір податків, які сплачує підприємство.

Підсумовуючи вищенаведене, зазначимо, що підприємства України та Німеччини отримали можливість формувати власну амортизаційну політику, однак методи закордонних країн більш ефективні тому що сприяють прискоренню оновлення основних засобів. Стандарти бухгалтерського обліку дають змогу реалізувати багатоваріантні підходи до розрахунку розміру амортизаційних відрахувань з метою забезпечення відтворення основних засобів й ефективного управління витратами і, відповідно, фінансовими результатами. На сьогодні відсутні чіткі рекомендації щодо вибору методу нарахування амортизації, який би був найкращим для підприємств різних організаційно-правових форм, об'єктів основних засобів та способів їх використання. Однак, усі методи можна вважати рівноцінними, тому що вони переслідують одну мету. Тому обраний підприємством метод повинен сприяти прискоренню оновлення основних засобів, визначенню реальної

величини прибутку, найкраще враховувати усі фактори, пов'язані з експлуатацією об'єкта основних засобів.

УДОСКОНАЛЕННЯ ОБЛІКУ КРЕДИТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНOSTІ

Стеклова Н.В.

Науковий керівник – Філатова І.О., асистент

В сучасній економічній літературі наявність у підприємства кредиторської заборгованості оцінюється дуже неоднозначно. Оскільки вона впливає на величину оборотного капіталу компанії, дозволяє ефективно використовувати тимчасово вільні кошти і не допускати появи безнадійних боргів. Особливої актуальності набуває питання раціонального обліку кредиторської заборгованості. На сьогодні одним з найбільш складних і суперечливих питань бухгалтерського обліку є облік кредиторської заборгованості, пов'язаний з існуванням проблеми неплатежів.

Існує багато недоліків платіжної політики підприємства, проте найбільш суттєвішим є наявність простроченої кредиторської заборгованості, здебільшого перед постачальниками та підрядниками. Невчасне погашення цієї заборгованості спричиняє сплату штрафів, а це відповідно негативно відображається на фінансовому стані підприємства та створює підприємству репутацію ненадійного партнера на ринку. Важливим у процесі облікової політики є відстеження саме виникнення фактів заборгованості та своєчасного її погашення.

Методологічні вимоги до формування в бухгалтерському обліку та фінансовій звітності інформації про зобов'язання, а також принципи їх відображення визначає П(с)БО 11 «Зобов'язання». Дослідженню проблем обліку кредиторської заборгованості присвятили роботи вітчизняні та зарубіжні вчені, зокрема такі, як Цал-Цалко Ю.С., Партин Г.О., Загородній А.Г., Голов С.Ф., Костюченко В.М., Бутинець Ф.Ф., Горещька Л.Л., Ткаченко Н.М., та ін. Аналіз наукових праць із досліджуваної проблематики свідчить про те, що є підвищена увага до питань кредиторської заборгованості, що пов'язано із необхідністю врахування змін сучасного бізнес-середовища.

Основним джерелом погашення кредиторської заборгованості є виручка від реалізації. Тому підприємству потрібно застосовувати ефективні методи управління кредиторською заборгованістю, аби надходження грошових сум від дебіторів передували в часі терміну погашення усіх видів заборгованостей. Однією із розповсюджених основ виникнення зобов'язань є господарський договір в якому вказується